

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/26/2024
Identifikačné číslo spisu:	2620201137
Dátum vydania rozhodnutia:	29.01.2026
Meno a priezvisko:	Mgr. Soňa Pekarčíková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:2620201137.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Sone Pekarčíkovej a členiek senátu JUDr. Beaty Miničovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v spore žalobcu: Poľnohospodárske družstvo PRIETRŽ-PODHORIE, so sídlom Družstevná ulica 688/29, Horné Orešany, IČO: 46 726 152, zastúpeného splnomocnencom: BOHUNICKÝ & Co., s. r. o., so sídlom Lermontova 16, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 47 876 034, proti žalovanému: Cirkevný zbor Evanjelickej cirkvi augsburského vyznania na Slovensku (ECAV), so sídlom Prietrž 346, IČO: 31 870 376, v konaní o určenie práva užívať poľnohospodárske pozemky, vedenom na Okresnom súde Senica pod sp. zn. 9Cb/5/2020, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 28. februára 2024, č. k. 32Cob/5/2023-187, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 28. februára 2024, č. k. 32Cob/5/2023-187, z r u š u j e a v e c v r a c i a Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“ alebo „súd druhého stupňa“) dovolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 28. februára 2024, č. k. 32Cob/5/2023-187, potvrdil v poradí druhý rozsudok Okresného súdu Senica (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) č. k. 9Cb/5/2020-138 zo dňa 16. novembra 2022, ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Z obsahu žaloby i súdneho spisu vyplýva, že žalovaný je výlučným vlastníkom sporných pozemkov, ktoré žalovaný Nájomnou zmluvou zo 7.10.2013 (ďalej len „nájomná zmluva“) prenajal na obdobie pätnástich rokov (od 1.10.2014 do 30.9.2029) žalobcovi, aby ich tento užíval na poľnohospodárske účely pri prevádzkovaní poľnohospodárskeho podniku a to za dohodnutú cenu 230,92 eura ročne s tým, že cena nájmu bola splatná vždy najneskôr do 31.1. nasledujúceho roka. Takto dohodnutú cenu žalobca žalovanému uhradil dňa 12.12.2014, 10.12.2015, 1.12.2016, 6.12.2017, 7.12.2018 a dňa 11.12.2019. Žalobca zároveň zaplatil daň z nehnuteľnosti zo sporných pozemkov za rok 2019 vo výške 2 754,09 eura.

2.1. Listom zo dňa 27.10.2019 žalovaný vypovedal nájomnú zmluvu z dôvodu, že počas nájmu prišlo k

predaju podniku/predaju väčšinového podielu podľa § 114 ods. 1 OBZ (zákon č. 514/2003 Z. z. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov, ďalej len „OBZ“) / k predaju väčšiny majetkových podielov alebo väčšiny akcií doterajšieho nájomcu podľa § 12 ods. 6 zákona č. 504/2003 Z. z. (zákon č. 504/2003 Z. z. o nájme poľnohospodárskych pozemkov, poľnohospodárskeho podniku a lesných pozemkov a o zmene niektorých zákonov, ďalej len „zákon č. 504/2003 Z. z.“) a súčasne vyzval žalobcu na bezodkladné vrátenie sporných pozemkov.

2.2. V odpovedi na výpoveď žalobca listom zo dňa 15.11.2019 označil výpoveď za neplatnú, nakoľko nebol splnený žiaden zákonný ani zmluvne dohodnutý dôvod, na základe ktorého by mal žalovaný právo nájomnú zmluvu vypovedať. Uvedená odpoveď bola žalovanému doručená dňa 21.11.2019. Na to reagoval žalovaný listom zo dňa 2.12.2019, ktorým vyzval žalobcu na preukázanie nenaplnenia ustanovenia § 12 ods. 6 zákona č. 504/2003 Z. z., aby relevantnými dokladmi preukázal, že nedošlo k predaju podniku / predaju väčšinového podielu podľa § 114 ods. 1 OBZ, k predaju väčšiny majetkových podielov alebo väčšiny akcií doterajšieho nájomcu, a to najmä aktuálnymi stanovami družstva. Listom zo dňa 5.3.2020 žalovaný oznámil žalobcovi, že výpoveď považuje za platnú s tým, že z opatrnosti a za účelom dodržania litery zákona so žalobcom opätovne ukončuje nájomnú zmluvu zo dňa 7. 10. 2013, a to z dôvodu podľa § 12 ods. 6 zákona č. 504/2003 Z. z. a opätovne ho vyzval k bezodkladnému odovzdaniu predmetu nájmu. V liste ďalej dôvodil, že spôsob „ovládnutia“ nájomcu, keď najprv prišlo k odkúpeniu majetkových podielov v rozsahu menšom ako 50 % z celkového rozsahu podielov a následne v ten istý deň sa zostávajúci pôvodní vlastníci majetkových podielov nájomcu vzdali svojich majetkových práv, resp. majetkových podielov nájomcu považuje za zastretý právny úkon a že vzhľadom na to, podľa jeho názoru, došlo k predaju všetkých majetkových podielov nájomcu.

2.3. Ku dňu 17.6.2019 došlo k zániku členstva všetkých pôvodných členov v družstve žalobcu s tým, že dvaja členovia družstva previedli svoje členské podiely a s nimi spojené práva a povinnosti na iné právnické osoby a ostatní štyria členovia družstva žalobcu sa vzdali svojho členstva v družstve.

3. Okresný súd svojím v poradí prvým rozsudkom zo dňa 19.10.2020, č. k. 9Cb/5/2020-65, určil, že žalobca má v právnom postavení nájomcu na základe Zmluvy o nájme poľnohospodárskych pozemkov č. P/733/2014 zo dňa 7.10.2013 právo užívať poľnohospodárske pozemky o celkovej výmere 112 372 m² vo výlučnom vlastníctve žalovaného, ktoré sú zapísané na liste vlastníctva č. XXX pre katastrálne územie R., obec R., okres Y., a to konkrétne:

pozemok parcela registra „C“ parc. č. XXXX, o výmere 3172 m², druh pozemku: orná pôda,
pozemok parcela registra „E“ parc. č. XXXX, o výmere 7826 m², druh pozemku: orná pôda,
pozemok parcela registra „E“ parc. č. XXXX, o výmere 2259 m², druh pozemku: orná pôda,
pozemok parcela registra „E“ parc. č. XXXX/X, o výmere 15249 m², druh pozemku: orná pôda,
pozemok parcela registra „E“ parc. č. XXXX, o výmere 6862 m², druh pozemku: orná pôda,
pozemok parcela registra „E“ parc. č. XXXX, o výmere 18692 m², druh pozemku: orná pôda,
pozemok parcela registra „E“ parc. č. XXXX, o výmere 10858 m², druh pozemku: orná pôda,
pozemok parcela registra „E“ parc. č. XXX, o výmere 3509 m², druh pozemku: orná pôda,
pozemok parcela registra „E“ parc. č. XXXX, o výmere 9771 m², druh pozemku: orná pôda,
pozemok parcela registra „E“ parc. č. XXXX, o výmere 22615 m², druh pozemku: orná pôda,
pozemok parcela registra „E“ parc. č. XXXX, o výmere 5609 m², druh pozemku: orná pôda,
pozemok parcela registra „E“ parc. č. XXX, o výmere 2465 m², druh pozemku: trvalý trávny porast,
pozemok parcela registra „E“ parc. č. XXX, o výmere 3485 m², druh pozemku: orná pôda (ďalej aj „sporné pozemky“), a to za podmienok uvedených v Zmluve o nájme poľnohospodárskych pozemkov č. P/733/2014 zo dňa 7.10.2013 (výrok I.). Druhou výrokovou vetou priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3.1. Na odôvodnenie svojho rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že v priebehu trvania nájomného vzťahu sa reálne vlastnícke štruktúry v družstve žalobcu zmenili tak, že z pôvodných členov družstva nemá členský podiel v družstve už žiadny z nich. Za podstatnú súd považoval námietku žalobcu, a to, že zákon č. 504/2003 Z. z. odkazuje odkazom 12a na § 7 ods. 4 zákona č. 42/1992 Zb., ktorý upravoval transformáciu družstiev. Aj podľa názoru súdu nebolo jednoznačné, či sa možnosť vypovedať zmluvu v prípade predaja väčšiny majetkových podielov počas nájmu pozemkov týka len družstiev vzniknutých pred účinnosťou zákona č. 42/1992 Zb. podľa transformačného projektu vypracovaného a schváleného podľa predmetného zákona, alebo sa týka celkovo družstiev ako jednej z právnych foriem podnikania

podľa OBZ. Žalobca v konaní tvrdil, že dôvod výpovede uvedený žalovaným nie je daný, pričom svoje tvrdenie podľa okresného súdu rozsiahol odôvodniť aj s poukazom na odbornú literatúru. Žalovaný sa konania bez uvedenia dôvodu a bez ospravedlnenia napriek riadnemu predvolaniu nezúčastnil, nevyjadril sa ani k žalobe, v konaní absentuje akékoľvek, či už písomné alebo ústne vyjadrenie sa žalovanej strany k žalobe, k vyjadreniam a tvrdeniam žalobcu a k dôkazom predloženým žalobcom. Na základe toho súd v súlade s ustanovením § 151 ods. 1 CSP, považoval tvrdenie žalobcu ohľadom neexistencie dôvodu výpovede za nesporné a z tohto pri svojom rozhodovaní vychádzal. Z toho dôvodu pokiaľ ide o výpoveď z nájomnej zmluvy, resp. ukončenie zmluvy, tieto považoval súd za neplatné právne úkony, nakoľko neboli urobené v súlade so zákonom, dôvod výpovede nie je založený ani zákonom, ani zmluvou samotnou, nájomná zmluva je naďalej účinná a preto okresný súd žalobe vyhovel a žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %.

4. Krajský súd uznesením zo dňa 19. júla 2022, č. k. 31Cob/25/2021-116, zrušil v poradí prvý rozsudok súdu prvej inštancie a vrátil mu vec na nové konanie a nové rozhodnutie z dôvodu, že okresný súd vo svojom rozsudku vyhodnotil skutkový stav iba jednostranne, vo veci urobil len formalistický výklad zákonných ustanovení a neuviedol žiadne relevantné dôvody umožňujúce mu prijať záver o neplatnosti výpovede z nájmu.

5. Okresný súd svojím v poradí druhým rozsudkom č. k. 9Cb/5/2020-138 zo dňa 16. novembra 2022, žalobu zamietol (I. výrok) a žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II. výrok).

5.1. Súd prvej inštancie prioritne uzavrel, že naliehavý právny záujem na požadovanom určení práva užívať poľnohospodárske pozemky je daný, pretože bez tohto určenia by zostalo právne postavenie žalobcu neistým a jeho ďalšia činnosť by bola sčasti znemožnená.

5.2. V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd ďalej uviedol, že zákon o nájme poľnohospodárskych pozemkov v znení účinnom ku dňu uzavretia nájomnej zmluvy dňa 7.10.2013, dával pre prípad, ak počas nájmu pozemku došlo k predaju väčšiny majetkových podielov doterajšieho nájomcu, prenajímateľovi právo odstúpiť od zmluvy, a to do 6 mesiacov odo dňa predaja. Zákon č. 291/2017 Z. z. zmenil oprávnenie prenajímateľa uvedené v predchádzajúcej vete na právo ukončiť nájomný vzťah, a to do šiestich mesiacov odo dňa zvesenia oznámenia nájomcu o predaji väčšiny majetkových podielov na úradnej tabuli obce alebo v prípade nesplnenia oznamovacej povinnosti do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa prenajímateľ o skutočnosti podľa prvej vety dozvedel. Podľa prechodného ustanovenia sa uvedená novela vzťahuje aj na vzťah medzi sporovými stranami založený nájomnou zmluvou zo dňa 7.10.2013, takže právo ukončiť nájomný vzťah za daných okolností mal aj žalovaný. Súd nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že v dôsledku odkazu 12a uvedeného v ustanovení § 12 ods. 6 Zákona o nájme poľnohospodárskych pozemkov je ustanovenie § 12 ods. 6 použiteľné len na družstvá, ktoré prešli transformáciou podľa zákona č. 42/1992 Zb. Odkaz v právnom predpise je podľa okresného súdu praktickým prvkom, ktorý eliminuje potrebu preberať do právneho predpisu ustanovenie iného právneho predpisu. Logickým výkladom dospel súd k záveru, že funkciou odkazu 12a v danom prípade bolo vylúčiť potrebu definovania „majetkového podielu“ v ustanovení § 12 zákona č. 504/2003 Z. z. Uvedené vyplýva z porovnania s odkazom 12b obsiahnutom v tom istom ustanovení, ktorý zasa vylúčil potrebu zadefinovania pojmu „cenný papier“. Súd uviedol, že bolo by určite vhodnejším riešením, ak by odkaz 12a smeroval skôr k § 223 ods. 2 Obchodného zákonníka, definujúceho „členský podiel“ v družstve. Zrejme práve z dôvodu, že Obchodný zákonník používa pojem „členský podiel“ a nie „majetkový podiel“, zákonodarca zvolil odkaz na ustanovenie zákona č. 42/1992 Zb. Niet ale podľa súdu pochybností o tom, že obsah pojmu „majetkový podiel“ a „členský podiel“ je rovnaký, a to aj s poukazom na § 765 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého sa aj družstvá vzniknuté pred 1. januárom 1992 premenili na spoločnosti alebo družstvá podľa Obchodného zákonníka. Obchodný zákonník na právne účely nerozlišuje dva typy družstiev, neexistujú práva a povinnosti dané družstvám, ktoré prešli transformáciou a iné družstvám, ktoré vznikli až po 01.01.1992, preto niet podľa súdu právne opodstatneného dôvodu tvrdiť, že právo ukončenia zmluvy stanovené v § 12 ods. 6 zák. č. 504/2003 Z. z. by malo prináležať len družstvám „transformovaným“. Na základe uvedeného mal súd prvej inštancie za to, že právo ukončiť nájomnú zmluvu obsiahnuté v § 12 ods. 6 zák. č. 504/2003 Z. z. za daných okolností patrilo aj žalovanému.

5.3. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že skutočnosť, že zákonodarca v § 12 ods. 6 zákona č. 504/2003 Z. z. použil pojem „ukončenie zmluvy“, neznamená, že uvedené ustanovenie zákona nemožno vykonať, tak ako tvrdil žalobca. Pokiaľ zákonodarca použil pojem ukončenie zmluvy namiesto dovtedy použitého pojmu odstúpenie od zmluvy, aplikáciou historického a logického výkladu tohto ustanovenia možno uzavrieť, že sa jedná o rozšírenie možností spôsobu ukončenia zmluvy, nakoľko popri odstúpení od zmluvy dal prenajímateľovi na výber aj iný spôsob ukončenia zmluvy. Ako jednostranné ukončenie zmluvy v takomto prípade potom prichádza do úvahy popri odstúpení od zmluvy aj výpoveď, pre použitie ktorej sa rozhodol aj žalovaný.

5.4. K obrane žalobcu, že v danom prípade neboli splnené podmienky pre použitie § 12 ods. 6 zák. č. 504/2003 Z. z., nakoľko u žalobcu neprišlo k predaju väčšiny majetkových podielov družstva, súd uviedol, že je potrebné vychádzať z úmyslu zákonodarcu pri koncipovaní novely zákona č. 504/2003 Z. z., konkrétne zákona č. 396/2009 Z. z., ktorý je zrejmý z dôvodovej správy k zákonu (vylúčiť obchádzanie vlastníka pozemku). Súd uviedol, že zákonodarca priznal prenajímateľovi pozemku právo odstúpiť od zmluvy (neskôr ukončiť zmluvu) v prípade zmeny vlastníckej štruktúry nájomcu. Podstatným teda musí byť porovnanie vlastníckej štruktúry v čase uzavretia nájomnej zmluvy so stavom výsledným, pričom nie je podstatné, koľko „medzikrokov“ výslednému stavu predchádzalo. V opačnom prípade, ak by súd dal za pravdu argumentácii žalobcu, by v každom jednom nájomnom vzťahu každý nájomca dokázal spôsobom obdobným tomu, ktorý zvolil žalobca, eliminovať použitie ustanovenia § 12 ods. 6 zák. č. 504/2003 Z. z. Ustanovenie § 12 ods. 6 zák. č. 504/2003 Z. z. treba podľa súdu v danom prípade vyložiť tak, že prišlo k prevodu väčšiny majetkových podielov žalobcu, nakoľko z pôvodných šiestich členských podielov nezostal v pôvodných rukách ani jeden. Na základe uvedeného súd uzavrel, že výpoveď nájomnej zmluvy daná žalovaným žalobcovi písomnou formou, obsiahnutá v liste zo dňa 27.10.2019 bola daná v súlade s ustanovením § 12 ods. 6 zák. č. 504/2003 Z. z., v zákonom stanovenej lehote, bola riadne doručená a táto je platná. Tým prišlo k ukončeniu nájomného vzťahu a preto bola žaloba žalobcu zamietnutá. Súd preto nemal za potrebné sa ďalej zaoberať otázkou platnosti prejavu vôle obsiahnutom v liste zo dňa 05.03.2020 (ukončenie zmluvy). O náhrade trov konania súd rozhodol tak, že žalovanému priznal náhradu trov prvoinštančného i prvého odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

6. Krajský súd dovolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 28. februára 2024, č. k. 32Cob/5/2023-187, potvrdil v poradí druhý rozsudok Okresného súdu Senica (I. výrok) a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (II. výrok).

6.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia okresného súdu.

6.2. Krajský súd reflektujúc na odvolacie námietky žalobcu taktiež skonštatoval, že účelom ustanovenia § 12 ods. 6 zák. č. 504/2003 Z. z., je poskytnutie ochrany aj prenajímateľovi v prípade, že dôjde k podstatnej zmene vlastníckej štruktúry nájomcu, ktorá podstatná zmena, je v tomto ustanovení definovaná ako buď predaj podniku, alebo predaj väčšinového podielu podľa § 114 ods. 1 Obchodného zákonníka, alebo predaj väčšiny majetkových podielov (12a) alebo väčšiny akcií (12b) doterajšieho nájomcu. Aplikujúc na súdenu vec z uvedeného vyplýva, že ide konkrétne aj o predaj väčšiny majetkových podielov, pričom poznámka pod čiarou k odkazu 12a pri tomto ustanovení, odkazuje na § 7 ods. 4 zákona č. 42/1992 Zb. o úprave majetkových vzťahov a vyporiadaní majetkových nárokov v družstvách. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, ktorý uvedené ustanovenie vyložil tak, že sa vzťahuje nielen na družstvá, ktoré prešli transformáciou podľa zák. č. 42/1992 Zb., ale aj na družstvá, ktoré vznikli po 01.01.1992, pretože mal za to, že obsah pojmu „majetkový podiel“ a „členský podiel“ je s poukazom na ust. § 765 Obchodného zákonníka rovnaký. Poukazoval na to, že Obchodný zákonník nerozlišuje dva typy družstiev, neexistujú práva a povinnosti dané družstvám, ktoré prešli transformáciou a iné, dané družstvám, ktoré vznikli až po 01.01.1992, preto nie je dôvodné tvrdiť, že právo ukončenia zmluvy stanovené v § 12 ods. 6 zák. č. 504/2003 Z. z. by malo prináležať len družstvám „transformovaným“. Zdôraznil, že hoci zákonodarca používa v ust. § 12 ods. 6 zák. č. 504/2003 Z. z. pojem „predaj väčšiny majetkových podielov“, pričom majetkové podiely existovali len v družstvách založených pred účinnosťou zák. č. 42/1992 Zb., transformovaných podľa transformačného projektu vypracovaného a schváleného podľa predmetného zákona, vzhľadom na to, že na základe ust. § 765 Obchodného zákonníka účinného od 01.01.1992, sa tzv. transformované družstvá premieňajú na spoločnosti alebo družstvá podľa Obchodného zákonníka, teda v zmysle aktuálnej právnej úpravy

neexistujú dva druhy družstiev, ale len družstvá v zmysle Obchodného zákonníka (ktorý používa pojem už nie majetkový podiel, ale členský podiel), sa ust. § 12 ods. 6 zák. č. 504/2003 Z. z. vzťahuje na družstvá v zmysle Obchodného zákonníka, t. j. aj na žalobcu.

6.3. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že okresný súd vykonal mimoriadne extenzívny výklad pojmu „ukončenie zmluvy“ v ust. § 12 ods. 6 zák. č. 504/2003 Z. z., ktoré slovné spojenie žalobca považuje za tak neurčité, že ho činí nevykonateľným, odvolací súd rovnako súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ zákonodarca použil pojem „ukončenie zmluvy“, ide o rozšírenie možností spôsobu ukončenia nájomnej zmluvy (na rozdiel od predchádzajúcej úpravy upravujúcej odstúpenie od zmluvy, pozn.), čím dal zákonodarca prenajímateľovi na výber aj iný spôsob ukončenia zmluvy, teda ako jednostranné ukončenie zmluvy v prípadoch upravených v § 12 ods. 6 (t. j. v prípadoch zmeny vlastníckej štruktúry nájomcu), prichádza popri odstúpení od zmluvy do úvahy aj výpoveď, pre použitie ktorej sa rozhodol v danom prípade žalovaný. Dodal, že zákonodarca v ust. § 12 ods. 6 upravuje právo prenajímateľa ukončiť nájomnú zmluvu z dôvodu zmeny vlastníckej štruktúry nájomcu bez ohľadu na to, či ide o nájomnú zmluvu uzavretú na dobu určitú, alebo na dobu neurčitú.

6.4. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že v jeho prípade nedošlo k predaju väčšiny majetkových (resp. členských) podielov daného družstva, odvolací súd zdôvodnil, že nie je namieste používať doslovný výklad citovaného ustanovenia (§ 12 ods. 6), ale podstatný je účel právnej úpravy, ktorej cieľom je upraviť možnosť prenajímateľa ukončiť nájomnú zmluvu k pozemku na poľnohospodárske účely pri prevádzkovaní podniku z dôvodu zmeny vlastníckej štruktúry nájomcu, pričom v danom prípade k takejto zmene u žalobcu oproti stavu v čase uzavretia zmluvy jednoznačne došlo. Z pôvodných šiestich členov družstva previedli svoje členské práva a povinnosti na tretí subjekt dvaja pôvodní členovia a zvyšní štyria sa členstva v družstve vzdali, teda z pôvodných šiestich členských podielov nezostal v pôvodných rukách ani jeden.

6.5. V zmysle uvedeného teda súd prvej inštancie podľa krajského súdu dospel k správne mu skutkovému a právne mu záveru, že výpoveď nájomnej zmluvy daná žalovaným žalobcovi zo dňa 27.10.2019 bola v súlade s ust. § 12 ods. 6 zák. č. 504/2003 Z. z., a teda je platná, z ktorého dôvodu odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

7. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (č. l. 305 a nasl. spisu), prípustnosť ktorého odôvodnil ust. § 420 písm. f) CSP, teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Prípustnosť dovolania odvodzuje žalobca i z ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP, teda že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 28. februára 2024, č. k. 32Cob/5/2023-187 ako i rozsudok Okresného súdu Senica zo dňa 16. novembra 2022, č. k. 9Cb/5/2020-138, vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie a priznal žalobcovi trovy dovolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

Žalobca tiež navrhol, aby dovolací súd v zmysle § 444 ods. 2 CSP odložil právoplatnosť rozhodnutia odvolacieho súdu a na to nadväzujúcu právoplatnosť rozsudku súdu prvej inštancie.

8. Žalobca (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“) opakovane uviedol, že vady zmätočnosti procesného postupu súdov oboch inštancií podľa ust. § 420 písm. f) CSP spočívajú v nepreskúmateľnosti rozsudku z dôvodu absencie jeho relevantného odôvodnenia.

8.1. Dovolateľ tvrdí, že odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí nezaoberal odvolacími argumentmi žalobcu, konkrétne, že sa na žalobcu ako na družstvo založené podľa ustanovenia § 221 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „Obchodný zákonník“) nevzťahuje ustanovenie § 12 ods. 6 zákona č. 504/2003 Z. z.

Žalobca v tejto súvislosti poukazuje na rozpornosť vyššie citovaného záveru odvolacieho súdu, kde odvolací súd na jednej strane pripúšťa, že majetkové podiely existovali len v družstvách založených pred účinnosťou zákona č. 42/1992 Zb., transformovaných podľa transformačného projektu vypracovaného a schváleného podľa predmetného zákona, pričom na strane druhej uvádza, že sa ustanovenie § 12 ods. 6 zák. č. 504/2003 Z. z. vzťahuje na družstvá v zmysle Obchodného zákonníka, t. j. aj na Žalobcu.

Odvolací súd podľa dovolateľa nevysvetlil náležitým, pochopiteľným a presvedčivým spôsobom na základe akých konkrétnych úvah slovné spojenie „ukončiť nájomný vzťah“ subsumuje a aprubuje výpoveď Nájomnej zmluvy. Žalobca v tejto súvislosti uvádza, že odvolací súd nevysvetlil akým spôsobom dospel k záveru, že nájomné zmluvy pozemku na poľnohospodárske účely pri prevádzkovaní podniku na dobu určitú je možné ukončiť v zmysle ustanovenia § 12 zákona č. 504/2003 Z. z. výpoveďou. Vo vzťahu k výpovedi Nájomnej zmluvy žalobca uvádza, že Nájomná zmluva je zmluva, ktorá je uzatvorená v súlade s druhou časťou zákona č. 504/2003 Z. z. na dobu určitú, a to od 01.10.2014 do 30.09.2029, pričom novela zákona č. 504/2003 Z. z. účinná od 01.05.2018 kogentne ustanovila, že výpoveď ako spôsob ukončenia nájomnej zmluvy pozemku na poľnohospodárske účely pri prevádzkovaní podniku, možno aplikovať len v prípade zmluvy uzatvorenej na dobu neurčitú. Podľa dovolateľa v prípade žalobcu nikdy nenastali dôvody postupu podľa ustanovenia § 12 ods. 6 zákona č. 504/2003 Z. z.. Dovolateľ vytýka protirečivosť odvolaciemu súdu, keď tento na jednej strane uvádza definíciu podstatnej zmeny vlastníckej štruktúry, kde zákonodarca v ustanovení § 12 ods. 6 zákona č. 504/2003 Z. z. taxatívne vymedzil prípady takejto zmeny a na druhej strane odvolací súd mimoriadne extenzívnym výkladom, resp. zmenou textácie predmetného ustanovenia v rozpore s touto definíciou uviedol, že bez ohľadu na to, že zákonodarca spojil podstatnú zmenu vlastníckej štruktúry nájomcu s predajom (odplatným prevodom) väčšiny podielov (obchodných podielov, majetkových podielov, akcií), nie je dôležité akým presným postupom došlo k zmene vlastníckej štruktúry nájomcu - Žalobcu.

9. Žalobca zastáva názor, že v tomto konaní došlo aj ku vzniku dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Za najvýznamnejšiu právnu otázku v tomto konaní považuje dovolateľ vyriešenie otázky neplatnosti výpovede Nájomnej zmluvy danej žalovaným listom zo dňa 27.10.2019 z dôvodov uvedených v ustanovení § 12 ods. 6 zákona č. 504/2003 Z. z. Žalobca v tejto súvislosti zastáva názor, že zo strany súdu prvej inštancie a rovnako aj zo strany odvolacieho súdu bola predmetná právna otázka nesprávne právne posúdená, pričom posúdenie tejto právnej otázky pozostáva z posúdenia jednotlivých čiastkových právnych otázok, a sice:

1.) Vzťahuje sa ustanovenie § 12 ods. 6 zákona č. 504/2003 Z. z. aj na družstvá založené podľa ustanovenia § 221 a nasl. Obchodného zákonníka, alebo výlučne na družstvá založené pred účinnosťou zák. č. 42/1992 Zb., transformované podľa transformačného projektu? Žalobca je presvedčený o tom, že súd prvej inštancie a rovnako aj odvolací súd nesprávne právne posúdili, resp. nesprávne interpretovali pojem majetkové podiely uvedený v ustanovení § 12 ods. 6 zákona č. 504/2003 Z. z.. Tvrdí, že ustanovenie § 12 ods. 6 zákona č. 504/2003 Z. z. sa na žalobcu ako družstvo založené podľa ustanovenia § 221 a nasl. Obchodného zákonníka nevzťahuje.

Dovolateľ nesúhlasí s odvolacím súdom a tvrdí, že vzhľadom na to, že v súdnej veci sa nejedná o družstvo, ktoré prešlo transformáciou podľa zákona č. 42/1992 Zb., preto sa ustanovenie § 12 ods. 6 zákona č. 504/2003 Z. z. na žalobcu nevzťahuje. Namieta, že odkaz 12a v zákone č. 504/2003 Z. z. smeruje priamo na ustanovenie § 7 ods. 4 zákona č. 42/1992 Zb., ktorý obsahuje definíciu pojmu majetkový podiel, t. j. ustanovenie § 12 ods. 6 sa týka jednoznačne a výlučne majetkových podielov v družstve, ktoré prešlo transformáciou v zmysle zákona č. 42/1992 Zb. a nie členských podielov družstiev založených podľa ustanovenia § 221 a nasl. Obchodného zákonníka. Žalobca zastáva v tejto súvislosti názor, že pojem majetkový podiel nie je možné stotožniť s členským podielom tak, ako to robí súd prvej inštancie, a rovnako aj odvolací súd.

2.) Možno pod termín „ukončenie nájomného vzťahu“ použitý zákonodarcom v rámci ustanovenia § 12 ods. 6 zákona č. 504/2003 Z. z. subsumovať i výpoveď nájomnej zmluvy pozemku na poľnohospodárske účely pri prevádzkovaní podniku na dobu určitú?

Žalobca nesúhlasí ani s konštatáciou odvolacieho súdu, že „Je zrejmé, že zákonodarca pristúpil k zmene právnej úpravy, keď pre prípad zmeny vlastníckej štruktúry nájomcu, zaviedol namiesto pôvodnej možnosti odstúpenia od zmluvy, možnosť prenajímateľa nájomnú zmluvu „ukončiť“. Pojem ukončenie zmluvy je pritom pojmom širším, ako pojem odstúpenie od zmluvy. Hoci zákonodarca pojem „ukončenie zmluvy“ legislatívnotechnicky v Občianskom zákonníku nepoužíva, používa ho ale napr. Obchodnom zákonníku (ust. § 351, § 491, § 531 ods. 3, § 650 atď.), keď je potrebné zohľadniť, že nájomcami poľnohospodárskych pozemkov sú zväčša podnikateľské subjekty. Zákonodarca pritom v ust. § 12 ods. 6 upravuje právo prenajímateľa ukončiť nájomnú zmluvu z dôvodu zmeny vlastníckej štruktúry nájomcu

bez ohľadu na to, či ide o nájomnú zmluvu uzavretú na dobu určitú, alebo na dobu neurčitú.“ Žalobca s uvedeným právnym posúdením nesúhlasí a v tejto súvislosti uvádza, že novela zákona č. 504/2003 Z. z. účinná od 01.05.2018 kogentne v ustanovení § 12 ods. 1 ustanovila, že výpoveď ako spôsob ukončenia nájomnej zmluvy pozemku na poľnohospodárske účely pri prevádzkovaní podniku, možno aplikovať len v prípade zmluvy uzatvorenej na dobu neurčitú. Poukazuje na to, že zákonodarcom použité slovné spojenie „ukončenie nájomného vzťahu“ je podľa názoru žalobcu také neurčité a nejednoznačné, že vyvoláva právnu neistotu v nájomných vzťahoch, a preto je ustanovenie § 12 ods. 6 zákona č. 504/2003 Z. z. nevykonateľné, teda nemožno toto ustanovenie vykladať na ťarchu žalobcu, keďže jeho nejednoznačnosť a neurčitosť spôsobil zákonodarcu a nie žalobcu. Na základe uvedených skutočností žalobca zastáva jednoznačný názor, že žalovaným použitý dôvod výpovede (ustanovenie § 12 ods. 6 zákona č. 504/2003 Z. z.) nie je v prípade nájomného vzťahu založeného Nájomnou zmluvou možné aplikovať a rovnako nie je možné aplikovať ani žiadny iný zákonný alebo Nájomnou zmluvou dohodnutý dôvod výpovede, a preto je Výpoveď Nájomnej zmluvy neplatná. Dovolateľ nesúhlasí s tvrdením odvolacieho súdu, že „Pokiaľ žalovaný ukončil so žalobcom nájomný vzťah výpoveďou, postupoval v súlade so zmyslom ustanovenia § 12 ods. 6 zák. č. 504/2003 Z. z., pričom toto ustanovenie upravuje špecificky pre prípad zmeny vlastníckej štruktúry nájomcu možnosť „ukončiť“, a teda aj vypovedať nájomnú zmluvu bez ohľadu na to, či ide o nájom na dobu určitú, alebo nájom na dobu neurčitú“.

3.) Je splnená hypotéza ustanovenia § 12 ods. 6 zákona č. 503/2004 Z. z., (t. j. došlo k predaju väčšiny majetkových podielov nájomcu), ak k zmene vlastníckej štruktúry nájomcu síce došlo, avšak nie výlučne predajom väčšiny majetkových podielov nájomcu?

U žalobcu (nájomcu) oproti stavu v čase uzavretia zmluvy z pôvodných šiestich členov družstva previedli svoje členské práva a povinnosti na tretí subjekt dvaja pôvodní členovia a zvyšní štyria sa členstva v družstve vzdali. V tejto súvislosti žalobca namieta, že v jeho prípade nikdy nedošlo k predaju (odplatnému prevodu) a ani inému prevodu väčšiny majetkových podielov (v prípade žalobcu ako družstva založeného podľa ustanovenia § 221 a nasl. Obchodného zákonníka z dôvodov uvedených vyššie nemožno hovoriť o majetkových podieloch) a ani členských podielov. V súlade s predloženými dôkazmi došlo k predaju (odplatnému prevodu) len dvoch z celkového počtu šiestich členských podielov žalobcu a členstvo zvyšných štyroch členov žalobcu v súlade s predloženými dôkazmi zaniklo uzatvorením dohody o zániku členstva člena družstva. Žalobca považuje interpretáciu tohto ustanovenia, ktorú aplikoval odvolací súd, podľa ktorej má byť rozhodujúce porovnanie členov družstva v čase uzatvorenia nájomnej zmluvy s členmi družstva v čase ukončenia nájomnej zmluvy bez ohľadu na to akým spôsobom k tejto zmene prišlo, za nesprávnu.

V ostatnej časti dovolania sa argumentácia žalobcu dotýka listu žalovaného zo dňa 05.03.2020, ktorým sa súd prvej inštancie a ani odvolací súd nezaoberali z dôvodu, že uzavreli, že výpoveď nájomnej zmluvy daná žalovaným žalobcovi písomnou formou, obsiahnutá v liste zo dňa 27.10.2019, bola daná v súlade so zákonom, konkrétne s ustanovením § 12 ods. 6 z. č. 504/2003 Z. z., v zákonom stanovenej lehote, bola riadne doručená a táto je platná.

10. Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané, zastúpená v dovolacom konaní v súlade so zákonom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je prípustné a súčasne i dôvodné.

12. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

13. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť

dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

Prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP:

14. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil sa strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu dovolateľ videl v zmatečnosti a nedostatočnej preskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie.

15. Relevantnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu podľa ust. § 420 písm. f) CSP sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle vyššie citovaného ustanovenia sa rozumie nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká zo zákonného, ale aj z ústavno-právneho rámca a ktorý tak zároveň znamená porušenie Ústavou SR zaručených procesných práv v spojení so súdnou ochranou práva.

16. K základným právam strany sporu, obsiahnutým v práve na spravodlivý proces, patrí i právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené. V súvislosti s riadnym odôvodnením je potrebné uviesť, že vychádzajúc z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (o. i. veci R. T. proti Š., rozsudok zo dňa 9.12.1994, týkajúci sa sťažnosti č. 18390/91, V. D. H. proti H., rozsudok zo dňa 19.4.1994, týkajúci sa sťažnosti č. 16034/90), judikatúry Ústavného súdu SR (sp. zn. I. ÚS 226/03 zo dňa 12.5.2004, III. ÚS 209/04 zo dňa 23.6.2004, sp. zn. III. ÚS 95/06 zo dňa 15.3.2006, sp. zn. III. ÚS 260/06 zo dňa 23.8.2006, sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo dňa 4.5.2010, sp. zn. I. ÚS 114/08 zo dňa 12.6.2008), nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu, ak však súd v odôvodnení nereaguje na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany, je potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti (svojvoľnosti).

17. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach (4Cdo/34/2018, 4Cdo/3/2019, 5Cdo/57/2019, 5Obdo/87/2020, 8Cdo/152/2018, 3Obdo/75/2020), práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f) CSP.

18. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak

odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav (rovnako v 2Obdo/76/2021).

Vo veci konajúci senát najvyššieho súdu už vo svojom skoršom rozhodnutí sp. zn. 2Obdo/33/2020 a obdobne 2Obdo/83/2020 poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. R II. ÚS 78/95 zo dňa 16. marca 2005, z ktorých vyplýva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v oprávnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba len na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré preskúmava v odvolacom konaní. V predmetnej veci podľa dovolacieho súdu práve o takýto prípad žalobcom nastolených argumentov významných pre rozhodnutie vo veci išlo. Aj pri zohľadnení skutočnosti, že k namietanej nepreskúmateľnosti rozhodnutia je zo strany dovolacieho súdu nevyhnutná zdržanlivosť pri zasahovaní do právoplatných rozhodnutí súdov nižšej inštalácie a na mieste je tak reštriktívny prístup (k tomu viď aj 3Obdo/26/2020), vo veci rozhodujúci dovolací senát najvyššieho súdu konštatuje, že v prejednávanej veci je potrebné kasačným rozhodnutím zasiahnuť do právoplatného rozhodnutia súdu, keďže tento je vo vzťahu k žalobcovi ústavne neutržateľný.

19. K predmetnému konštatovaniu uvádza dovolací súd nasledovné:

20. Dovolací súd prioritne uvádza, že ako neopodstatnenú vyhodnotil prvú žalobcom uvedenú námietku, a síce že odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí nezaoberal jeho argumentom, že sa na žalobcu ako družstvo založené podľa ustanovenia § 221 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „Obchodný zákonník“) nevzťahuje ustanovenie § 12 ods. 6 zákona č. 504/2003 Z. z., kedy žalobca v tejto súvislosti poukazuje na rozpornosť vyššie citovaného záveru odvolacieho súdu, kde odvolací súd na jednej strane podľa dovolateľa pripúšťa, že majetkové podiely existovali len v družstvách založených pred účinnosťou zákona č. 42/1992 Zb., transformovaných podľa transformačného projektu vypracovaného a schváleného podľa predmetného zákona, pričom na strane druhej uvádza, že sa ustanovenie § 12 ods. 6 zák. č. 504/2003 Z. z. vzťahuje na družstvá v zmysle Obchodného zákonníka, t. j. aj na Žalobcu.

20.1. V kontexte k uvedenej dovolacej námietke žalobcu považuje najvyšší súd za dôležité upozorniť na skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami súdu prvej inštalácie a rozhodnutie ako vecne správne potvrdil podľa § 387 CSP. Konanie pred súdom prvej inštalácie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich jednotu (2Obdo/64/2021). Odvolací súd dostatočne zrejme vysvetlil, prečo sa stotožnil so súdom prvej inštalácie, ktorý ustanovenie § 12 ods. 6 zák. č. 504/2003 Z. z. vyložil tak, že sa vzťahuje nielen na družstvá, ktoré prešli transformáciou podľa zák. č. 42/1992 Zb., ale aj na družstvá, ktoré vznikli po 01.01.1992. Uzavrel, že hoci zákonodarca používa v ust. § 12 ods. 6 zák. č. 504/2003 Z. z. pojem „predaj väčšiny majetkových podielov“, pričom majetkové podiely existovali len v družstvách založených pred účinnosťou zák. č. 42/1992 Zb., transformovaných podľa transformačného projektu vypracovaného a schváleného podľa predmetného zákona, vzhľadom na to, že na základe ust. § 765 Obchodného zákonníka účinného od 01.01.1992, sa tzv. transformované družstvá premieňajú na spoločnosti alebo družstvá podľa Obchodného zákonníka, teda v zmysle aktuálnej právnej úpravy neexistujú dva druhy družstiev, ale len družstvá v zmysle Obchodného zákonníka (ktorý používa pojem už nie majetkový podiel, ale členský podiel), sa ust. § 12 ods. 6 zák. č. 504/2003 Z. z. vzťahuje na družstvá v zmysle Obchodného zákonníka, t. j. aj na žalobcu. Krajský súd dodal, že transformované družstvá, ktoré prispôbili svoje stanovby ustanoveniam Obchodného zákonníka, sa dňom zápisu zmien do obchodného registra pokladajú za družstvá založené podľa Obchodného zákonníka a spravujú sa jeho ustanoveniami, preto niet dôvodu, aby sa úprava v citovanom ustanovení § 12 ods. 6 vzťahovala iba na transformované družstvá, ale týka sa celkovo družstiev ako jednej z právnych foriem podnikania podľa Obchodného zákonníka. Odvolací súd v bode 27. svojho rozsudku rovnako dostatočne odôvodnil svoj záver, prečo nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že v dôsledku odkazu 12a uvedeného v ustanovení § 12 ods. 6 Zákona o nájme poľnohospodárskych pozemkov je ustanovenie § 12 ods. 6 použiteľné len na družstvá, ktoré prešli transformáciou podľa zákona č. 42/1992 Zb. Vysvetlil, že poznámky pod čiarou nie sú súčasťou právneho predpisu a majú len informatívnu hodnotu, teda nemajú normatívnu povahu,

ktorú z uvedeného dôvodu nemožno pripísať ani odkazu pod bodom 12a zák. č. 504/2003 Z. z. Nie je možné prisvedčiť dovolateľovi, že by bolo rozhodnutie odvolacieho súdu vo vzťahu k jeho prvej námietke rozporné, či dokonca nepreskúmateľné.

21. Ako opodstatnenú však vyhodnotil dovolací súd ďalšiu námietku, že konanie pred odvolacím súdom je poznačené vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f) CSP, vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že odvolací súd nevysvetlil, akým spôsobom dospel k záveru, že nájomné zmluvy pozemku na poľnohospodárske účely pri prevádzkovaní podniku na dobu určitú je možné ukončiť v zmysle ustanovenia § 12 zákona č. 504/2003 Z. z. výpoveďou, keď novela zákona č. 504/2003 Z. z. účinná od 01.05.2018 kogentne ustanovila, že výpoveď ako spôsob ukončenia nájomnej zmluvy pozemku na poľnohospodárske účely pri prevádzkovaní podniku, možno aplikovať len v prípade zmluvy uzatvorenej na dobu neurčitú. Odvolací súd v rámci výkladu tohto slovného spojenia podľa dovolateľa nevysvetlil presvedčivým spôsobom, na základe akých konkrétnych úvah slovné spojenie „ukončiť“ nájomný vzťah“ subsumuje a aprobuje výpoveď nájomnej zmluvy.

21.1. Odvolací súd v bode 29. odôvodnenia svojho rozsudku uviedol, že Zákonnodarca pritom v ust. § 12 ods. 6 upravuje právo prenajímateľa ukončiť nájomnú zmluvu z dôvodu zmeny vlastníckej štruktúry nájomcu bez ohľadu na to, či ide o nájomnú zmluvu uzavretú na dobu určitú, alebo na dobu neurčitú. V bode 30. zdôvodnil, že „Pri výklade tohto ustanovenia použil logický a systematický výklad, keď je zrejmé, že celé ustanovenie § 12 zák. č. 504/2003 Z. z. upravuje spôsoby, dôvody a procesy „ukončenia“ nájomných zmlúv pozemku na poľnohospodárske účely pri prevádzkovaní podniku, a to (ako už bolo uvedené) 1. ukončenie nájomnej zmluvy pozemku na poľnohospodárske účely pri prevádzkovaní podniku na dobu určitú,...“

Dovolací súd sa stotožňuje s argumentáciou žalobcu a uvedený záver odvolacieho súdu hodnotí prinajmenšom ako zmätočný a nepreskúmateľný.

22. Zákon č. 504/2003 Z. z. v prvom odseku § 12 výslovne ustanovuje, že ak ide o zmluvu o nájme pozemku na poľnohospodárske účely pri prevádzkovaní podniku dohodnutú na neurčitý čas, možno ju vypovedať len písomne; výpovedná lehota je päť rokov. V šiestom odseku zákon ustanovuje, že ak počas nájmu pozemku na poľnohospodárske účely dôjde k predaju podniku, k predaju väčšinového podielu podľa § 114 ods. 1 Obchodného zákonníka, k predaju väčšiny majetkových podielov (2a) alebo väčšiny akcií (2b) doterajšiemu nájomcu, je nájomca povinný túto skutočnosť oznámiť zverejnením počas 15 dní na úradnej tabuli obce, v ktorej katastrálnom území sa pozemok nachádza. Prenajímateľ môže do šiestich mesiacov odo dňa zvesenia oznámenia podľa prvej vety ukončiť nájomný vzťah. Dovolací súd súhlasí so žalobcom, že zo žiadnej časti predmetného ustanovenia, ani predmetného právneho predpisu, nijako nevyplýva záver odvolacieho súdu, že toto ustanovenie upravuje právo prenajímateľa ukončiť nájomnú zmluvu bez ohľadu na to, či ide o nájomnú zmluvu uzavretú na dobu určitú, alebo na dobu neurčitú.

23. V tejto súvislosti dovolací súd ako nepreskúmateľný hodnotí aj záver odvolacieho súdu v bode 30. odôvodnenia jeho rozhodnutia, kde uviedol, že ust. § 12 ods. 6 zák. č. 504/2003 Z. z. je lex specialis k Občianskemu zákonníku vo vzťahu k popretiu argumentu žalobcu, že vypovedať možno výlučne iba nájomnú zmluvu na prenájom poľnohospodárskych pozemkov uzavretú na dobu neurčitú. Dovolací súd pripomína, že § 1 zákona č. 504/2003 Z. z. ustanovuje, že nájomná zmluva o nájme pozemku na poľnohospodárske účely sa spravuje ustanoveniami Občianskeho zákonníka o nájomnej zmluve, ak tento zákon neustanovuje inak; rovnako sa postupuje pri podnájme pozemku na poľnohospodárske účely. Zo žiadneho ustanovenia zákona č. 504/2003 Z. z., ako lex specialis, nevyplýva odlišná úprava vo vzťahu k možnosti ukončenia nájmu dohodnutého na dobu určitú formou výpovede, v porovnaní s lex generalis v podobe Občianskeho zákonníka. Z ust. § 677 OZ (v znení účinnom ku dňu uzavretia nájomnej zmluvy) vyplýva, že zrušiť nájomnú zmluvu dojednanú na neurčitú dobu možno, ak nedôjde k dohode prenajímateľa s nájomcom, iba výpoveďou. S ohľadom na uvedené nie je z rozhodnutia krajského súdu dovolaciemu súdu zrejmé, na základe akého ustanovenia akého právneho predpisu dospel k záveru o možnosti výpovede, ako formy ukončenia nájmu pozemku na poľnohospodárske účely dohodnutého na dobu určitú.

Dovolací súd považuje za podstatné zdôrazniť, že v Zmluve o nájme si žalobca a žalovaný ako zmluvné

strany v čl. II bod 2 Doba nájmu výslovne dohodli, za akých podmienok môže skončiť nájomný vzťah pred uplynutím doby, na ktorú bola zmluva uzavretá, a to na základe písomnej dohody zmluvných strán (a), ako i na základe výpovede, a to tak zo strany prenajímateľa (b) ako i zo strany nájomcu (c). V zmysle čl. II bodu 2. písm. b) Zmluvy o nájme, pred uplynutím doby, na ktorú bola zmluva uzavretá, môže nájomný vzťah z nej skončiť na základe výpovede zo strany prenajímateľa: ba) ak nájomca zásadným spôsobom zmenil podstatu predmetu nájmu bez predchádzajúceho súhlasu prenajímateľa, alebo bb) ak nájomca nenakladá s predmetom nájmu so starostlivosťou riadneho hospodára. Najvyšší súd uvádza, že ani jedným z citovaných dôvodov možného porušenia zmluvnej povinnosti zo strany žalobcu žalovaný počas konania neargumentoval.

24. Rovnako ako nepreskúmateľné a nepresvedčivé hodnotí najvyšší súd rozhodnutie krajského súdu aj vo vzťahu k jeho zdôvodneniu ohľadom námietky žalobcu, že súd na jednej strane uvádza definíciu podstatnej zmeny vlastníckej štruktúry, kde zákonodarca v ustanovení § 12 ods. 6 zákona č. 504/2003 Z. z. taxatívne vymedzil prípady takejto zmeny a na druhej strane odvolací súd mimoriadne extenzívnym výkladom, resp. zmenou textácie predmetného ustanovenia v rozpore s touto definíciou uviedol, že bez ohľadu na to, že zákonodarca spojil podstatnú zmenu vlastníckej štruktúry nájomcu s predajom (odplatným prevodom) väčšiny podielov (obchodných podielov, majetkových podielov, akcií), nie je dôležité akým presným postupom došlo k zmene vlastníckej štruktúry nájomcu.

24.1. Súd prvej inštancie v bode 54. odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, že ustanovenie § 12 ods. 6 zákona č. 504/2003 Z.z. treba v danom prípade vyložiť tak, že prišlo k prevodu väčšiny majetkových podielov žalobcu, nakoľko z pôvodných šiestich členských podielov nezostal v pôvodných rukách ani jeden. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP (bod 16. rozhodnutia), v bode 20. odcitoval príslušné ustanovenie § 12 ods. 6 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení novely zákona č. 291/2017 Z. z. účinným v čase výpovede (dňa 27.10.2019), v bode 27. uviedol, že účelom ustanovenia § 12 ods. 6 zák. č. 504/2003 Z. z., je poskytnutie ochrany aj prenajímateľovi v prípade, že dôjde k podstatnej zmene vlastníckej štruktúry nájomcu, ktorá je v tomto ustanovení definovaná ako buď predaj podniku, alebo predaj väčšinového podielu podľa § 114 ods. 1 Obchodného zákonníka, alebo predaj väčšiny majetkových podielov (2a) alebo väčšiny akcií (2b) doterajšieho nájomcu a záverom uviedol (bod 32. rozhodnutia), že Je zrejmé, že u žalobcu doslovne vzaté k predaju väčšiny členských podielov členov družstva skutočne nedošlo, pretože boli prevedené iba dva členské podiely a zvyšní štyria členovia sa členstva vzdali. Krajský súd doplnil, že podstatný je účel právnej úpravy, ktorej cieľom je upraviť možnosť prenajímateľa ukončiť nájomnú zmluvu k pozemku na poľnohospodárske účely pri prevádzkovaní podniku z dôvody zmeny vlastníckej štruktúry nájomcu, pričom nie je dôležité, akým presným postupom sa tak v danom prípade stalo, pretože pri pripustení opačného výkladu, by nájomca (rovnako ako v tomto prípade) dokázal poľahky obísť právnu úpravu a tá by sa pre prenajímateľa stala nepoužiteľnou. Uvedené jednotlivé body odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu hodnotí dovolací súd ako nanajvýš protirečivé.

Zo zápisnice zo zasadnutia členskej schôdze žalobcu, konanej dňa 17.6.2019 o 11:00 hod. vyplýva, že prišlo k Dohode o prevode členských práv a povinností z dvoch pôvodných členov družstva, t. j. žalobcu na jednej strane na dvoch nečlenov družstva, t. j. žalobcu na strane druhej. Zo zápisnice zo zasadnutia členskej schôdze žalobcu konanej dňa 17.6.2019 o 13:00 hod. vyplýva, že zvyšní štyria členovia družstva, t. j. žalobcu, uzavreli dohodu o zániku členstva v družstve v zmysle § 231 Obchodného zákonníka. Z uvedeného vyplýva, tak ako uviedol i odvolací súd, že v danom prípade nikdy nedošlo k predaju a ani prevodu väčšiny majetkových podielov a ani členských podielov žalobcu.

Z ustanovenia § 12 ods. 6 zák. č. 504/2003 Z. z. jednoznačne vyplýva, že k následku, ktorým je právo prenajímateľa do šiestich mesiacov odo dňa zvesenia oznámenia nájomcu podľa tohto ustanovenia ukončiť nájomný vzťah môže dôjsť iba v prípade, ak je splnená hypotéza tohto ustanovenia, ktorou je predaj podniku, väčšinového podielu, väčšiny majetkových podielov alebo väčšiny akcií doterajšieho nájomcu. Z rozhodnutia odvolacieho súdu nijako nevyplýva, ako dospel k záveru, že predmetné ustanovenie upravuje následky akejkoľvek formy zmeny vlastníckej štruktúry nájomcu. Uvedené je protirečivé práve s ohľadom na skutočnosť, keď odvolací súd dôvodí, že k uvedenému záveru dospel nasledujúc účel ustanovenia, ktorým je „poskytnutie ochrany aj prenajímateľovi v prípade, že dôjde k podstatnej zmene vlastníckej štruktúry nájomcu, ktorá podstatná zmena, je v tomto ustanovení definovaná ako predaj.....“

Záver vo veci konajúcich súdov, ktoré stotožňujú predaj s tzv. „akoukoľvek zmenou vlastníckej štruktúry nájomcu“ je o to zmatečnejší, keď napr. i z ust. § 22 ods. 1 zák. č. 504/2003 Z. z. vyplýva, že zákon osobitne pamätal na prechod práv a povinností z nájomcu, pokiaľ nájomca zomrel alebo bol vyhlásený za mŕtveho. I v danom prípade by nepochybne išlo o zmenu vlastníckej štruktúry nájomcu. Pokiaľ by bol správny výklad súdov, že nasledujúc účel zákona, nie je dôležité, akým presným postupom došlo k zásadnej zmene vlastníckej štruktúry nájomcu, potom nie je zrejmé, z akého dôvodu by zákon v spoločných a prechodných ustanoveniach (§ 22 ods. 1) samostatne upravoval i postup pri prechode práv a povinností z nájmu v prípade dedenia.

25. Najvyšší súd vo vzťahu k námietkam prípustnosti dovolania žalobcu v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP, ktoré dovolací súd označil ako dôvodné, záverom pripomína, že výklad právnej normy, ktorý v tomto prípade naznačili vo veci konajúce súdy sa javí ako príliš extenzívny a je namieste poukázať na existenciu limitov sudcovskej tvorby práva. Interpretácia právnych noriem musí byť vo výsledku secundum et intra legem - výsledky argumentácie pomocou interpretačných noriem nemôžu byť v rozpore so samotným textom právnej normy. (VEČERA, M., Spravedlnost soudcovského rozhodování. In GÁBRIŠ, T., Sudcovské rozhodovanie. Záruky a prekážky spravodlivého procesu. Univerzita Komenského v Bratislave. Právnická fakulta. Bratislava: Wolters Kluwer. 2018. ISBN 978-80-8168-917-8, s. 91. Viz k tomu GERLOCH, A.: Teorie práva. 7. aktual. vyd. Plzeň : Aleš Čeněk, 2017, s. 147.)

26. Reflektujúc na vyššie uvedené z pohľadu dovolacieho súdu predstavovala odvolacia argumentácia dovolateľa „podstatné tvrdenia uvedené v odvolaní“ (§ 387 ods. 3 veta druhá CSP), na ktoré odvolací súd mal dať, avšak - ako je zrejmé z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku - nedal „špecifickú odpoveď“. Posúdenie veci odvolacím súdom sa teda v rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia z hľadiska žalobcom predostretej argumentácie neodrazilo v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých, pre vec skutkovo a právne relevantných otázok. Najvyšší súd je toho názoru, že odvolací súd rezignoval na poskytnutie súdnej ochrany žalobcovi a svojím postupom v podobe nedostatočného a protirečivého odôvodnenia tomuto znemožnil realizáciu jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (v tejto súvislosti dáva dovolací súd do pozornosti nález Ústavného súdu SR zo 17. augusta 2016 č. I. ÚS 317/2015) a konanie tak bolo zaťažené vadou zmatečnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f) CSP. V uvedenej časti bolo preto dovolanie žalobcu nielen prípustné, ale aj dôvodné.

Prípustnosť svojho dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP:

27. Dovolateľ tvrdiaci prípustnosť svojho dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP tvrdí nesprávne právne posúdenie zo strany odvolacieho súdu v otázke určenia platnosti výpovede Nájomnej zmluvy danej žalovaným listom zo dňa 27.10.2019 z dôvodov uvedených v ustanovení § 12 ods. 6 zákona č. 504/2003 Z. z., pričom posúdenie tejto právnej otázky pozostáva podľa žalobcu z posúdenia jednotlivých čiastkových právnych otázok, a síce:

1. Vzťahuje sa ustanovenie § 12 ods. 6 zákona č. 504/2003 Z. z. aj na družstvá založené podľa ustanovenia § 221 a nasl. Obchodného zákonníka, alebo výlučne na družstvá založené pred účinnosťou zák. č. 42/1992 Zb., transformované podľa transformačného projektu?
2. Možno pod termín „ukončenie nájomného vzťahu“ použitý zákonodarcom v rámci ustanovenia § 12 ods. 6 zákona č. 504/2003 Z. z. subsumovať i výpoveď nájomnej zmluvy pozemku na poľnohospodárske účely pri prevádzkovaní podniku na dobu určitú?
3. Je splnená hypotéza ustanovenia § 12 ods. 6 zákona č. 503/2004 Z. z., (t. j. došlo k predaju väčšiny majetkových podielov nájomcu), ak k zmene vlastníckej štruktúry nájomcu síce došlo, avšak nie výlučne predajom väčšiny majetkových podielov nájomcu?

28. Vo vzťahu k prvej žalobcom nastolenej čiastkovej otázke najvyšší súd uvádza, že táto doposiaľ nebola dovolacím súdom riešená, preto dovolanie žalobcu v tejto časti spĺňa podmienky prípustnosti v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

28.1. Dovolací súd sa stotožňuje so súdmi oboch inštancií v závere, že ustanovenie § 12 ods. 6 zák. č. 504/2003 Z. z. sa vzťahuje nielen na družstvá, ktoré prešli transformáciou podľa zák. č. 42/1992 Zb.,

ale aj na družstvá, ktoré vznikli po 01.01.1992. Obchodný zákonník nerozlišuje medzi dvomi typmi družstiev, neexistujú práva a povinnosti dané družstvám, ktoré prešli transformáciou a iné, dané družstvám, ktoré vznikli až po 01.01.1992, preto nie je dôvodné tvrdiť, že právo ukončenia zmluvy stanovené v § 12 ods. 6 zák. č. 504/2003 Z. z. by malo prináležať len družstvám „transformovaným“. Dovolací súd pripúšťa, že sa môže zdať zmätočným fakt, že zákon v rámci jedného ustanovenia (12 ods. 6 zák. č. 504/2003 Z. z.) odkazuje na dva rôzne právne predpisy (§ 114 ods. 1 Obchodného zákonníka a § 7 ods. 4 zákona č. 42/1992 Zb.) a súhlasí, že by bolo vhodnejšie, ak by odkaz 12a smeroval skôr k § 223 ods. 2 Obchodného zákonníka, namiesto § 7 ods. 4 zákona č. 42/1992 Zb. o úprave majetkových vzťahov a vyporiadaní majetkových nárokov v družstvách v znení neskorších predpisov, pričom zrejme práve z dôvodu, že Obchodný zákonník používa pojem „členský podiel“ a nie „majetkový podiel“, zákonodarcu zvolil odkaz na ustanovenie zákona č. 42/1992 Zb.. Napriek viacerým novelizáciám zákona č. 504/2003 Z. z. nedošlo k zmene v tomto ustanovení. Niet pochybností o tom, že obsah pojmu „majetkový podiel“ a „členský podiel“ je rovnaký, a to aj s poukazom na § 765 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého sa aj družstvá vzniknuté pred 1. januárom 1992 premenili na spoločnosti alebo družstvá podľa Obchodného zákonníka. Obchodný zákonník na právne účely nerozlišuje dva typy družstiev, preto ako správny hodnotí dovolací súd záver vo veci konajúcich súdov, že právo ukončenia zmluvy stanovené v § 12 ods. 6 zák. č. 504/2003 Z. z. by malo prináležať tak družstvám, ktoré prešli transformáciou podľa zák. č. 42/1992 Zb., ako aj družstvám, ktoré vznikli po 01.01.1992. Uvedený záver podporuje aj skutočnosť, že zákon č. 504/2003 Z. z. je aj v súčasnosti jediným právnym predpisom upravujúcim podmienky vzniku nájmu poľnohospodárskych pozemkov, poľnohospodárskeho podniku a lesných pozemkov. Z uvedeného dôvodu najvyšší súd nezhliadol dovolanie žalobcu v časti namietaného nesprávneho právneho posúdenia žalobcom nastolenej prvej čiastkovej otázky zo strany odvolacieho súdu ako dôvodné.

29. Dovolací dôvod v zmysle ust. 421 ods. 1 CSP je v dovolaní argumentačne úzko prepojený s dovolateľom tvrdeným dôvodom prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP. Namietaným nesprávnym právnym posúdením v časti druhej a tretej žalobcom nastolenej čiastkovej otázky, sa dovolací súd už nemohol zaoberať pre vady zmätočnosti skonštatované vyššie v bodoch 21. a nasl. tohto rozhodnutia, nakoľko v okolnostiach rozhodovaného sporu by posudzovanie nastolených právnych otázok bolo predčasné a vzhľadom na úroveň odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu aj nemožné.

Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvoinštančného a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - vid' ustanovenie § 442 CSP.

Bude úlohou súdu prioritne si ustáliť (a svoj záver i náležite a presvedčivo odôvodniť) otázku platnosti výpovede Nájomnej zmluvy danej žalovaným listom zo dňa 27.10.2019 z dôvodov uvedených v ustanovení § 12 ods. 6 zákona č. 504/2003 Z. z., ako formy ukončenia nájomného vzťahu, s akcentom na dohodnutú dobu trvania nájmu a splnenie hypotézy ustanovenia § 12 ods. 6 zákona č. 503/2004 Z. z. (vid bod 24. tohto rozhodnutia), vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci.

30. Vzhľadom na vyššie v bode 21. odôvodnenia tohto rozhodnutia uvedené, po preskúmaní veci dovolací súd dospel k názoru, že v posudzovanej veci konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f) CSP. Jediným možným prostriedkom nápravy je zrušenie napadnutého rozhodnutia (§ 449 ods. 1 CSP) a vrátenie veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 450 CSP), ktoré už bude zodpovedať požiadavkám spravodlivého súdneho procesu a bude obsahovať odpovede na všetky pre rozhodovaný spor podstatné (skutkové a právne) otázky.

31. V ďalšom konaní je odvolací súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu vysloveným v tomto uznesení (§ 455 CSP).

32. V novom rozhodnutí rozhodne odvolací súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

33. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.